

Το Σαραντάημερο και τα παιδιά του Ιερού -Του Μιχάλη Μιχαλακόπουλου

/ Γνώμες

Το Σαραντάημερο αρχίζει στις 15 Νοέμβρη. Κάθε μέρα γίνεται λειτουργία μέχρι τα Χριστούγεννα (Σαραντολείτουργο). Στο μικρό χωριό μου, το Σταυροδρόμι Γορτυνίας, τις Κυριακές, έψελναν οι κανονικοί ψάλτες. Ο Μπαρμπαγγελής, ο Μπαρμπαθόδωρος κι'ο Μπαρμπαριστείδης. Τις καθημερινές όμως, που οι κανονικοί ψάλτες πήγαιναν στις δουλειές τους, το έργο αυτό αναλάμβαναν μερικοί μαθητές του δημοτικού σχολείου, «τα παιδιά του Ιερού».

Το δημοτικό σχολείο ήταν δίπλα στην Εκκλησία. Ο παππούλης είχε παρακαλέσει το δάσκαλο να δικαιολογεί την ολιγόλεπτη καθυστέρηση προσέλευσης των παιδιών αυτών. Τελειώνοντας η λειτουργία τα παιδιά του ιερού έτρεχαν στο σχολείο τους. Ο Τάκης της Λούλας, του Φουσκαρογιώργη, ήταν ο περισσότερο συνεπής. Έγραψε ιστορία σαν παιδί του Ιερού στη δεκαετία του 1960. Δεν είχε πάρει καμιά απουσία. Αχάραγο, πολλές φορές πριν από τον παππούλη, περίμενε στην πόρτα της

Εκκλησίας. Με πάγο, με χιόνι, με κρύο, με βροχή, ο Τάκης πρώτος, ο Τάκης εκεί. Ο Τάκης ψάλτης, ο Τάκης στην υπηρεσία του Ιερού να φροντίζει τη φωτιά, να βράζει το ζέο, να έχει σε ετοιμότητα το θυμιατό. Η σάκα του με τα βιβλία στο αναλόγιο. Στις 8 η ώρα έπρεπε να τρέξει στο σκολειό του. Τρέχοντας έλεγε την μετά την θεία μετάληψη ευχή «.....ακατακρίτως υποδέχεσθαι των αχράντων Μυστηρίων τον αγιασμόν, εις ίασιν ψυχής και σώματος και παράσχου μοι δάκρυα...». Απέξω όλα, χωρίς να κατανοεί τότε, την πατερική αυτή γλώσσα.

Μαζί με τον Τάκη ήσαν και άλλα παιδιά, που είχαν το ζήλο να υπηρετούν το Ιερό, ιδιαίτερα κατά το Σαραντολείτουργο. Στις δεκαετίες του 1950 και 1960 πέρασαν αρκετές σειρές από το Ιερό του σεπτού Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου του χωριού μου.

Όταν έκανε πολύ κρύο, ο παππούλης έλεγε στα παιδιά, να ψέλνουν από το Ιερό και όχι από το αναλόγιο. Τα λίγα κάρβουνα, που έφερνε, ζέσταιναν λίγο τα παγωμένα χεράκια τους. Ο παππούλης τους έδινε στο μεγάλο κρύο λίγο κρασάκι, μια φέτα προσφορά και καμιά κουταλιά ζάχαρη για να τα στυλώνει.

Ο παππούλης τούς έλεγε να διαβάζουν δυνατά, καθαρά και με «στόμφο» τα ιερά βιβλία, για να γίνουν καλοί μαθητές. Κάποιες φορές τους έλεγε να προσεύχονται στην Παναγία και να παρακαλούν με συγκεκριμένα «αιτήματα» γιατί η Παναγία εισακούει καλύτερα τις προσευχές τους από τις δικές του. Τους μάθαινε να ψέλνουν. Μαζί έψελναν τον υπέροχο ύμνο «Η Παρθένος σήμερα τον Προαιώνιον Λόγον..».

Τα παιδιά αυτά επρόκοψαν στα γράμματα. Στο γυμνάσιο είχαν πολύ καλές επιδόσεις, ιδιαίτερα στα Αρχαία και τα Νέα Ελληνικά. Βγήκαν καλοί χαρακτήρες και χρήσιμοι στην κοινωνία. Κράτησαν με την πίστη τους και μια πνευματικότητα, που τα συνοδεύει όλες τις ημέρες της ζωής τους. Σμίλεψαν με την προσευχή τους ένα χαρακτήρα, που αντέχει στα ξεροβόρια και στις παγωνιές της ζωής, όπως αντέχει με σεμνότητα και ταπείνωση, όσα έρχονται σαν χάρη, δωρεά και ευλογία, από τη Μεγάλη τους Μητέρα, την Παναγία. Στο Ναό Της υπηρέτησαν με αντίξοες συνθήκες, τις δεκαετίες του 1950 και 1960, ως μικροί Άγγελοι, σε όλα τα διακονήματα, τα παγωμένα εκείνα πρωινά!...

Πηγή: pemptousia.gr